

sisel püssid äid ämmur. Sül tahhtan
tulle ära kistosta, aja ei jaa aiaed läbi
tulele inanu. Ültsi joss moajaga eina
üleja ja patustarad jelleja putke külge,
mis koke maha jatarat ja jaarat
jelle mootoja tule inanu. Tera piab
aja salomakhti järvi saotama ja
ei siulu kait pörsad ära raitama.

Silomälumurs. -

Tuimne ääb, ku ta teid käib, mitu aaga,
jääb om mituna kejaara tee pääl, jääb
om obene ööpe kummi ja vältas, voi koppelid
lekkon, väi mini eläi naga kajaast maha
jäänu, jänes, väi aul jope mirda, väi oras,
väi leul, väi kivi om tee seeran, - mitut
aaga ääb tee käid. Aga kas pe öpi, mista
näib, ka see juurid om, mis silomä eken jü
ib, väi ei? ei väi itäli! Tehad aaga sil
jet otthant, joss astu, ku obesaga jüsta
santku väi tee pääl maha ja pättä si
laka rikkon, mis aaga omme ja ajoraga p

123. ^{pag. 391.} 173.
seot aema, - valla ja joss näid korgari
kviid asja. Om loon, väi öpi, mis näid
peris, joss jääb ka ka felluse, om aaga
silomä-lumurs, joss näid koke muidkorm.
„Utukons lägi ööpe / joss kito jätud mulla
mure möja püma mees / teid mirda ja näe
mees läib eken, korrge torukuhai pahan ja
tinnus perre pääl. Utaot! ma saata
öge, kas pe om ka inime mees eken
läib ja kosta läib, väi mis ka om, joss
kaes ka nonta rara omme kupa piast mi
nema! Tett mis kaitet! ella lägi saant.
vessid maha ja pättäse (pättäsi) rekma
valla, nonta ku ma joss tei, jäi mees
seimä. Aga küid ei ole ta enant
mees, väi pallald pitk muud sari,
mis ileresid terärope läit. Juusse
aluse naga fellul, kes sammast tule, -
siirge ja naga saaga tommuane, kati
line mudu peres. Kaka Katama, koka